

Schipbreukeling

‘Het is volstrekt onnodig dat een luxueus cruiseschip zó uit koers raakt dat het op de rotsen loopt’, vertelt de autoradio. *‘De kapitein van de Costa Concordia lijkt persoonlijk verantwoordelijk voor deze megaramp’.* Vervolgens hoor ik een Nederlandse overlevende. *‘Ik ben net met pensioen. Mijn vrouw en ik hebben jaren uitgekeken naar deze reis. De paniek was groot. We hebben echt gedacht dat dit het einde was’.*

Ik mijmer wat. Vierduizend man op zo’n kolossaal schip. Allemaal unieke levensverhalen. Zo’n echtpaar dat vermoedelijk gespaard heeft voor zo’n reis. Uitgekeken naar het begin van hun derde levensfase. Zo gaat dat toch? We plannen het leven alsof we alles zelf in de hand hebben. We gaan winkelen, boeken een vakantie, maken afspraken met vrienden of willen morgen gaan wandelen. Op zich prima, we componeren ons eigen leven. Maar zijn we altijd dankbaar en blij met die maakbaarheid? Meestal ervaren we ons levenszeetje als spiegelglad en gewoon.

Ik word weer gevangen door de radiostem. *‘We voelen ons vooral opgelucht dat we dit overleefd hebben’.* *We gaan intens genieten van elkaar en van het leven. En dat is meer waard dan die reis’.*

Tja, we leven alsof alles vanzelfsprekend is. Maar in ieder mensenleven zijn er die grenzen. Dan bepaal ik niks zelf, maar wórd ik bepaald door tegenslag, lichamelijk ongemak of het plots sterven van een geliefde. We willen een levenszee die kalm is en rustig, maar soms is ons bestaan woest en onvoorspelbaar. Dan lopen we op de klippen en voelen we ons schipbreukeling. Natuurlijk is dat pijnlijk; je bent de regie kwijt over je leven. Maar in die afhankelijkheid verdwijnt de vanzelfsprekendheid en stelt het leven ons vragen. Soms leert de schipbreukeling om anders te zien. Daar liggen dan de mogelijkheden tot nieuwe innerlijke groei.

Drs. Peter Kortekaas
www.de3weg.com

psychosociaal therapeut / geestelijk begeleider
docent geestelijke begeleiding / mindfulness